

OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel.: 221 729 311 (399), Fax.: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.phav.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

---

Naše značka: 43 Si 191/2020

e-Lectum, s.r.o.

Vaše značka: ///

Vyřizuje: XXXXXXXXXXXXXXX

Dne: 19. října 2020

Informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážení,

ve shora uvedené věci zasíláme požadovaná rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

USNESENÍ

Okresní soud Praha-východ rozhodl asistentkou soudce Mgr. Andreou Klabanovou ve věci

žalobců:

a) [redacted]
bytem [redacted]

b) [redacted]
bytem [redacted]

zastoupení advokátem JUDr. Jindřichem Kalíškem
sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha 1 - Staré Město

proti

žalované:

Obec Husinec, IČO 00240231
sídlem Husinec 64, 250 68 Husinec - Řež
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Rothanzlem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

o určení existence služebnosti stezky a cesty

takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 202,47 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 11. 8. 2014 domáhali určení existence služebnosti stezky a cesty na části služebného pozemku parc. č. [redacted], katastrální území [redacted] (dále jen „služebný pozemek“) ve vlastnictví žalované ve prospěch panujícího pozemku parc. č. [redacted] katastrální území [redacted] (dále jen „panující pozemek“) ve vlastnictví žalobců, neboť jsou přesvědčení, že došlo k vydržení služebnosti.
2. Žalobci vzali podáním ze dne 13. 11. 2019 žalobu zpět s odůvodněním, že rozhodnutím Městského úřadu – Silničního správního úřadu v řízení o určení právního vztahu pod sp. zn. MÚRO S – 66/2019, č. j. 1837/2019/SSÚ/Ma, byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích na části panujícího pozemku, v rámci které se žalobci domáhali určení existence služebnosti, a odpadl tak důvod zpět na meritorním rozhodnutí soudu o určení existence služebnosti. S ohledem na skutečnost, že dle žalobců žádná ze stran nezavinila zastavení řízení, navrhli o nákladech řízení rozhodnout podle ustanovení § 146 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) tak, že žádná ze stran na náklady řízení nemá nárok.
3. Žalovaná v reakci na zpětvzetí žaloby se zpětvzetím souhlasila, avšak je toho názoru, že navazující zastavení řízení zavinili žalobci, a proto požaduje přiznání náhrady nákladů řízení ve smyslu § 146 odst. 2 věta první o.s.ř.

4. Podle ustanovení § 96 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), žalobce (navrhovatel) může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení, a to zčásti nebo zcela.
5. Podle ustanovení § 96 odst. 2 o.s.ř. je-li návrh vzat zpět, soud řízení zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zastaví. Je-li návrh na zahájení řízení vzat zpět až po té, co již soud o věci rozhodl, avšak rozhodnutí není dosud v právní moci, soud rozhodne v rozsahu zpětvzetí návrhu též o zrušení rozhodnutí.
6. Podle ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
7. Podle ustanovení § 150 o.s.ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
8. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci vzali podanou žalobu v plném rozsahu zpět a žalovaná se zpětvzetím souhlasila, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. usnesení.
9. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, pak v ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. je formulována tzv. zásada procesního zavinění, na základě které je k náhradě nákladů řízení povinen ten, kdo zavinil, že řízení muselo být zastaveno. V případě, že soud zastavuje řízení, je povinen toto zavinění zkoumat. U zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby žalobcem z procesního hlediska zásadně zastavení zaviní žalobce, který bere žalobu zpět. To však neplatí, jestliže a) dojde ke zpětvzetí důvodné žaloby a b) ke zpětvzetí dojde pro chování žalovaného, přičemž tyto podmínky musí být splněny kumulativně (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. 29 Cdo 170/2015). Co se důvodnosti žaloby týče, pak soud tuto posuzuje z hlediska procesního práva, nikoliv z hlediska práva hmotného. Za důvodnou žalobu se považuje taková, která byla vzata zpět proto, že žalovaná strana svým chováním uspokojila stranu žalující (pokud jde o uplatněný nárok) bez ohledu na to, zda tvrzené právo žalobci skutečně svědčilo. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci nevzali žalobu zpět pro chování žalované, nýbrž pro rozhodnutí správního úřadu lze přisvědčit žalované, že zavinění zastavení řízení leží na straně žalující.
10. V tomto konkrétním případě se soud zcela ztotožnil s názorem žalované ohledně přiznání nákladů řízení žalované straně s odůvodněním, že podání žaloby ze strany žalobců bylo neopodstatněné, a že to byli žalobci, kteří zavinili příčinu k zastavení řízení, když žalobu vzali zpět. Důvodem zpětvzetí žaloby bylo rozhodnutí Městského úřadu _____ – Silničního správního úřadu v řízení o určení právního vztahu pod sp. zn. MURO S – 66/2019, č. j. 1837/2019/SSÚ/Ma, na základě kterého byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace na části panujícího pozemku, v rámci které se žalobci domáhali určení existence služebnosti stezky a cesty. Řízení o určení právního vztahu bylo u správního úřadu zahájeno dne 7. 7. 2014 k žádosti žalobců. Žalobci se však ještě před skončením tohoto správního řízení dne 11. 8. 2014 domáhali existence služebnosti stezky a cesty u zdejšího soudu. Žalobcům nebránilo ničeho ve vyčkání na rozhodnutí správního úřadu, když předmětem řízení u zdejšího soudu byla nárok žalobkyně, který nepodléhá promlčení (§ 611 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, *a contrario*), a neuplatněním žaloby by pak nedošlo k žádné škodě žalobců, když před zahájením tohoto řízení nebylo žalobcům v užívání předmětného pozemku ze strany žalované bráněno. Žalobci tak žalobu u zdejšího soudu mohli podat kdykoliv po rozhodnutí správního úřadu.

11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalované, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce **16 202,47 Kč**. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 3 písm. c), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 35 000 Kč sestávající z:
- částky 2 500 Kč za každý ze čtyř úkonů uvedených v § 11 odst. 1 a. t. (*příprava a převzetí, vyjádření žalované ke žalobě, účast na jednání konaném dne 3. 12. 2014, vyjádření ke zpětvzetí*), tj. celkem 10 000 Kč,
  - čtyř paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., tj. celkem 1 200 Kč,
  - cestovní náhrady za jízdu k jednání konaném dne 3. 12. 2014, a to osobním automobilem značky Opel Insignia reg. zn. [REDAKCE], při průměrné spotřebě pohonných hmot (benzin automobilový 95 oktanů) 7,6/100 km, na trase Pardubice – Praha a zpět v délce 248 km, při vyhláskové ceně ve výši 35,70 Kč/1 litr dle § 158 zák. č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. a) vyhlášky č. 453/2013 Sb, a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km, v celkové výši 1 590,47 Kč,
  - náhrady za promeškaný čas za cestu na jednání v délce 2 hod 40 minut podle § 14 odst. a. t. ve výši 600 Kč a
  - daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 13 390,47 Kč ve výši 2 812 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Praha 12. prosince 2019

Mgr. Andrea Klabanová
asistentka soudce

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Oto Kubeše a soudkyně JUDr. Radky Zahradníkové, Ph.D. a Mgr. Kateřiny Boudníkové ve věci

žalobců: a) bytem
b) bytem
zastoupení advokátem JUDr. Jindřichem Kalíškem
sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha 1

proti žalované: **Obec Husinec**, IČO 00240231
sídlem Husinec 64, 250 68 Husinec - Řež
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Rothanzlem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

o určení existence služebnosti stezky a cesty
o odvolání žalobců proti usnesení Okresního soudu Praha - východ ze dne 31. 12. 2019, č. j. 6 C 357/2014 - 145

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku II. mění tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Usnesením uvedeným v záhlaví soud prvního stupně řízení zastavil (výrok I.). Dalším výrokem (II.) uložil žalobcům povinnost zaplatit žalované společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 16 202,47 Kč, a to do 3 dnů od právní moci usnesení k rukám právního zástupce žalované.
2. Proti tomuto usnesení, do výroku II., podali včas odvolání žalobci. V odvolání namítli, že soud otázku procesního zavinění zmaření účelu řízení posoudil nesprávně, vůči žalobcům nespravedlivě a výsledek řízení v této otázce je nemravný a v příkrém rozporu s požadavky na spravedlivý proces garantovanými ústavním pořádkem České republiky. Žaloba podaná žalobci byla důvodná a souběh se správním řízením nebyl a ani nemohl být okolností, která by její podání vylučovala a přenášela procesní odpovědnost za výsledek řízení na žalobce. Naopak délka správních řízení a soustavné obstrukce, které v těchto řízeních činila žalovaná obec, jsou dokladem toho, že pakliže by se žalobci nebrali o svá práva, resp. nebyli by ve správním řízení po mnoha letech úspěšní, nedomohli by se svých práv jinak než právě v rámci civilního řízení zahájeného před soudem prvního stupně. Lze proto konstatovat, že soud prvního stupně zjistil skutkový stav týkající se rozhodnutí o procesním zavinění zmaření účelu řízení a potažmo o otázce náhrady nákladů nesprávně a neúplně, když nepřihlédl k výsledku rozhodovacího procesu Městského úřadu - Silničního správního úřadu v řízení o určení právního vztahu pod sp. zn. MURO S - 66/2019, č. j. 1837/2019/SSÚ/Ma, ani ke konstatování žalobců, že žalobci berou žalobu zpět pouze z toho důvodu, že v jeho důsledku předmět řízení odpadl. Žalobci navrhli, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje

odvolací soud buď výrok II. usnesení změnil tak, že náhradu nákladů je povinna uhradit žalovaná žalobcům anebo, výrok II. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Žalovaná ve vyjádření k podanému odvolání odkázala na své vyjádření ke zpětvzetí žaloby, kde již odůvodnila závěr, že to bylo pouze a jediné jednání žalobců, které vyvolalo na straně žalované vznik nákladů řízení, a že tedy právě žalobci mají nést související povinnost k jejich náhradě. Chování žalované rozhodně nezavdalo příčinu ke zpětvzetí žaloby. Na užívání dotčeného pozemku v jejím vlastnictví jako pozemní komunikace se dlouhodobě ničeho neměnilo. Žalovaná takovému užívání nikdy nebránila a v řízení před silničním právním úřadem jen potvrdila svůj souhlas s veřejným užíváním, a tedy s deklarací existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku. Podání i zpětvzetí žaloby bylo zřetelně nezávislé na chování žalované a vše tak bylo vázáno na vůli (či procesní strategii) žalobců. Výsledek daného správního řízení pak jistě nelze hodnotit tak, že by tím žalovaná vyhověla žalobnímu návrhu. Nešlo totiž v žádném směru o rozhodnutí žalované, která byla pouze účastníkem řízení vedeného jiným, na žalované zcela nezávislým správním orgánem. Navrhla proto, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v napadeném rozsahu potvrdil jako věcně správné.
4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v intencích ustanovení § 212 věty první o. s. ř. v napadeném výroku II. o náhradě nákladů řízení mezi účastníky dle ustanovení § 212a odst. 1, 5, 6 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobců je zčásti důvodné.
5. Z obsahu spisu má odvolací soud zjištěno, že žalobci se žalobou podanou dne 11. 8. 2014 proti žalované domáhali určení, že nabyli vydržením právo odpovídající služebnosti stezky a cesty vázající na pozemku parc. č.   katastrální území   ve vlastnictví žalované ve prospěch pozemku parc. č.   katastrální území   ve vlastnictví žalobců. Žalobu odůvodnili tím, že jsou vlastníky nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č.   pro katastrální území   obec   okres Praha – východ včetně pozemku parc. č.   zahrada. Pozemek parc. č.   přitom tvoří jedinou přístupovou cestu k nemovitostem žalobců. V roce 1984 zřídili žalobci se souhlasem žalované na části pozemku parc. č.   na vlastní náklady zhutněním příčnou komunikací. Dlouhodobý stav komunikace na pozemku parc. č.   byl utvrzen v roce 1997, kdy byl na původní účelové komunikaci zřízen obcí asfaltový povrch. V současné době je po obecním pozemku vedena účelová komunikace s asfaltovým povrchem tvořící ulici   přiléhající k nemovitostem žalobců na jižní straně. V roce 2014 se žalobci dozvěděli, že obec oznámila záměr směniti nemovitý majetek ve vlastnictví obce včetně parc. č.   za nemovitosti ve vlastnictví fyzických osob. Služebnost veřejného průchodu a průjezdu ve prospěch žalobců však zřízena být nemá. Požádali proto o zahájení řízení o osvědčení existence veřejně přístupné komunikace na pozemku parc. č.   . Žalovaná však na podněty žalobců nereagovala. Žalobci tak nemají jistotu, že jejich po dobu 30 let vykonávaná práva k cizí věci spočívající ve služebnosti stezky a cesty přes část pozemku parc. č.   budou i po směně oddělené části pozemku parc. č.   nadále respektována. Spolu s žalobou podali návrh na nařízení předběžného opatření, který byl soudem pravomocně zamítnut.
6. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že nemá v úmyslu nijak zasáhnout do práv žalobců a jejich práva nikterak nepopírá. Není proto dán naléhavý právní zájem na určení. Žalobci přitom nemohou být v dobré víře, že jim právo odpovídající služebnosti přísluší, neboť sami považují předmětný pozemek za veřejné prostranství, resp. za veřejnou účelovou pozemní komunikaci.
7. Usnesením ze dne 22. 1. 2015, č. j. 6 C 357/2014 - 62 bylo řízení přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného před Obecním úřadem   pod sp. zn. 610/14/LKI vedeného o návrhu žalobkyně a) ze dne 7. 7. 2014 ve věci deklarace existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č.   k. ú.   .
8. Usnesením ze dne 5. 8. 2019, č. j. 6 C 357/2014 - 122 bylo rozhodnuto o pokračování v řízení, neboť řízení původně vedené před Obecním úřadem   pod sp. zn. 610/14/LKI bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje

pravomocně skončeno ke dni 29. července 2019, a to rozhodnutím Městského úřadu - Silničního správního úřadu ze dne 26. 6. 2019 v řízení o určení právního vztahu pod sp. zn. MURO S - 66/2019, č. j. 1837/2019/SSÚ/Ma. Tímto rozhodnutím byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, na části pozemku parc. č. , zahrada, v k. ú. , vedeném na LV č. Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha - východ, pro katastrální území obec a to v úseku mezi pozemkem parc. č. a a pozemky parc. č. a , vše v k. ú. ; obec . okres Praha - východ, a to v celé délce a šířce této části pozemku.

9. Podáním doručeným soudem prvního stupně dne 14. 11. 2019 vzali žalobci žalobu v celém rozsahu zpět, neboť se jejich nároky staly v důsledku předmětného rozhodnutí bezpředmětnými a navrhlí, aby soud o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť zastavení řízení nezavinila žádná ze stran.
10. Žalovaná v reakci na zpětvzetí žaloby se zpětvzetím souhlasila, avšak uvedla, že navazující zastavení řízení zavinili žalobci, a proto požadovala příznání náhrady nákladů řízení ve smyslu § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.
11. Soud prvního stupně za nastalé procesní situace řízení zastavil. Přitom se zcela ztotožnil s názorem žalované ohledně příznání nákladů řízení žalované straně s odůvodněním, že podání žaloby ze strany žalobců bylo neopodstatněné, a že to byli žalobci, kteří zavdali příčinu k zastavení řízení, když žalobu vzali zpět. Důvodem zpětvzetí žaloby bylo rozhodnutí Městského úřadu - Silničního správního úřadu v řízení o určení právního vztahu pod sp. zn. MURO S - 66/2019, č. j. 1837/2019/SSÚ/Ma, na základě kterého byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace na části služebního pozemku, v rámci které se žalobci domáhali určení existence služebnosti stezky a cesty. Řízení o určení právního vztahu bylo u správního úřadu zahájeno dne 7. 7. 2014 k žádosti žalobců. Žalobci se však ještě před skončením tohoto správního řízení dne 11. 8. 2014 domáhali existence služebnosti stezky a cesty u soudu. Žalobcům přitom nebránilo ničeho ve vyčkání na rozhodnutí správního úřadu, když předmětem řízení byl nárok, který nepodléhá promlčení, a neuplatněním žaloby by pak nedošlo k žádné škodě žalobců, když před zahájením tohoto řízení nebylo žalobcům v užívání předmětného pozemku ze strany žalované bráněno. Žalobci tak žalobu u soudu mohli podat kdykoliv po rozhodnutí správního orgánu.
12. Dle ustanovení § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení bylo zastaveno.
13. Dle ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř., jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
14. Dle tohoto ustanovení, je-li důvodem zastavení řízení zpětvzetí návrhu, žalobce nezavinil zastavení řízení jen tehdy, jestliže vzal zpět návrh, který byl podán důvodně pro chování žalovaného. Tak je tomu zejména v případech, kdy žalovaný po zahájení řízení žalobce zcela uspokojí. Důvodnost podání návrhu je třeba uvažovat výlučně procesně, z hlediska vztahu výsledku chování žalovaného k požadavkům žalobce.
15. Rozhodování o nákladech řízení je integrální součástí civilního řízení, rozhodnutí obecného soudu musí být s ohledem na konkrétní okolnosti odůvodněno způsobem, z něhož logicky a přesvědčivě vyplývají jeho právní závěry. V postupu spočívajícím v mechanické aplikaci ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. a pouhým formálním odkazu na ustanovení zákona lze spatřovat jisté prvky nahodilosti a libovůle, představující v konečném důsledku zásah do základního práva obsaženého v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (nález Ústavního soudu sp. zn. IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- ÚS 129/06). Ústavní soud dále judikuje, že princip procesního výsledku nelze chápat formálně, neboť nejen petit ale i žalobní tvrzení, tedy důvody žaloby, vyjadřují, proč se žalobce žalovaného plnění domáhá (nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2899/10, III. ÚS 2741/16, III. ÚS 3592/16). Ve dvou posledně uvedených nálezech Ústavní soud také vyslovil, že z pravidla obsaženého v § 146 odst. 2 o. s. ř. vyplývají nikoliv dva předpoklady přiznání náhrady nákladů řízení, nýbrž předpoklady tři a to zpětvzetí žaloby, chování žalovaného a důvodnost žaloby (shodně též nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3447/15).
16. Z tohoto pohledu pak nelze než přisvědčit žalobcům, že žaloba v této věci byla podána nepochybně důvodně. Pokud se žalobci v roce 2014 dozvěděli, že obec oznámila záměr směnít nemovitý majetek v jejím vlastnictví včetně parc. č. k. ú. druh pozemku zahrada za nemovitosti ve vlastnictví fyzických osob bez současného zřízení služebnosti veřejného průchodu a průjezdu ve prospěch žalobců, lze se žalobci souhlasit, že na základě tohoto oznámení neměli jistotu, že jejich po dobu 30 let vykonávaná práva k cizí věci spočívající ve služebnosti stezky a cesty přes část pozemku parc. č. budou i po směně oddělené části pozemku parc. č. nadále respektována. Skutečnost, že na podnět žalobců ze dne 7. 7. 2014 bylo zahájeno řízení o deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. k. ú. na tomto závěru nemůže ničeho změnit, neboť právo na soudní ochranu garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je všeobecné a není podmíněno neúspěšným uplatněním téhož práva u správního orgánu. To, že hlavním úkolem soudů je zákonem stanoveným způsobem poskytovat ochranu subjektivním právům a povinnostem, vyplývá ze základních funkcí právního státu spočívajících v garantování práva na soudní ochranu. Právo na soudní ochranu lze přitom chápat jako subjektivní právo veřejnoprávní povahy vůči státu na rozhodnutí soukromoprávního sporu nebo jiné právní věci. Právo na soudní ochranu je zakotveno v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje právo na spravedlivý proces, tzv. fair trial.
17. V ustanovení § 8 o. s. ř., platného do 31. 12. 2013, bylo stanoveno, že pokud mělo být před řízením u soudu provedeno řízení u jiného orgánu, mohly soudy jednat jen tehdy, nebyla-li věc v takovém řízení s konečnou platností vyřešena. Toto ustanovení upravovalo tzv. dělenou pravomoc, kdy u věcí uvedených v § 7 odst. 1 o. s. ř. byla pravomoc rozdělena mezi nesoudní orgán a soud tak, že nejprve měl jednat ve věci nesoudní orgán a nevyřešil-li věc, mohl pak ve věci jednat soud. Dělenou pravomoc podle § 8 o. s. ř. mohl stanovit pouze zákon. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení bylo s účinností od 1. 1. 2014 zrušeno, nelze žalobcům odepít v majetkovém sporu mezi nimi a žalovanou právo na přístup k soudu s odkazem na to, že svá práva mají nejprve uplatnit u správního orgánu a teprve poté u soudu. Proto závěr soudu prvního stupně, že žalobcům nic nebránilo vyčkat na rozhodnutí správního úřadu, není správný.
18. Třetí předpoklad pro přiznání náhrady nákladů řízení podle § 146 odst. 2 o. s. ř. však v dané věci splněn není, jak ostatně správně uvedla ve svém vyjádření k odvolání žalovaná. K zastavení řízení totiž nedošlo v důsledku chování žalované, nýbrž v důsledku toho, že odpadl předmět sporu rozhodnutím Městského úřadu - Silničního správního úřadu v řízení o určení právního vztahu pod sp. zn. MURO S - 66/2019, č. j. 1837/2019/SSÚ/Ma, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, na části pozemku parc. č. zahrada, v k. ú. vedeném na LV č. vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha - východ, pro katastrální území, obec Na základě toho není splněn jeden z předpokladů pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobcům podle § 146 odst. 2 o. s. ř.
19. Jestliže tedy odvolací soud dovodil, že žaloby byla podána důvodně, přičemž následně předmět sporu odpadl tím, že byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, na části pozemku parc. č. zahrada, v k. ú. vedeném na LV č. vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha - východ, pro katastrální území obec je

Shodu s prvopisem potvrzuje

-24-

nepochybně namíste při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky postupovat dle ustanovení § 146 odst. 1 b) o. s. ř. a vyslovit, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení vzniklých před soudem prvního stupně.

20. Ze všech těchto důvodů tak odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v napadeném výroku II. podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. v souladu s ustanovením § 151 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř. dle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., když v odvolacím řízení byli žalobci úspěšní pouze částečně (nejsou sice povinni hradit náklady řízení žalované, avšak na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně právo nemají), proto odvolací soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 4. března 2020

JUDr. Oto Kubeš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

USNESENÍ

Okresní soud Praha-východ rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Stejskalovou v právní věci

žalobkyně: **ESSOX s. r. o.**, IČO 26764652
sídlem F. A. Gerstnera 52, 370 21 České Budějovice
zastoupená advokátem JUDr. Prokopem Benešem
sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4

proti
žalované:

bytem

o 59 792,80 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se **zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se **vrací poměrná část zaplaceného soudního poplatku** ve výši 1 392 Kč.

Odůvodnění:

Žalobkyně se návrhem ze dne 22. 7. 2014 po žalované domáhala zaplacení částky 59 792,80 Kč s příslušenstvím z titulu nesplaceného revolvingového úvěru poskytnutého na základě smlouvy ze dne 27. 6. 2006.

Vzhledem k tomu, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2014, č. j. MSPH 59 INS 22219/2014-A-12, byl zjištěn úpadek žalované a usnesením téhož soudu ze dne 4. 12. 2014, č. j. MSPH 59 INS 22219/2014-B-6, bylo povoleno řešení úpadku oddlužením, bylo zdejší soudní řízení podle § 140a odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), přerušeno.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2020, č. j. MSPH 59 INS 22219/2014-B-18, v právní moci dne 28. 1. 2020, bylo vzato na vědomí splnění oddlužení dlužnice (žalované) a ta byla osvobozena od placení všech dosavadních pohledávek v rozsahu, v jakém dosud nebyly uspokojeny (§ 414 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona).

Podáním ze dne 19.3.2020 žalobkyně soudu sdělila, že na návrhu na vydání platebního rozkazu netrvá.

Protože podání ze dne 19.3.2020 je podle svého obsahu zpětvzetím žaloby, postupoval soud podle § 96 odst. 2 o.s.ř. a řízení zastavil, aniž zjišťoval stanovisko žalované, neboť ke zpětvzetí žaloby došlo před prvním jednáním ve věci.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 146 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno pro chování žalobkyně (zpětvzetí žaloby), avšak ke zpětvzetí došlo v důsledku osvobození žalované jako dlužníka od dosud neuspokojených pohledávek, a proto není na místě přiznat právo na náhradu nákladů řízení žalované; té navíc v řízení ani žádné náklady nevznikly.

Protože k zastavení řízení došlo před prvním jednáním ve věci, vrátil soud poměrnou část zaplaceného soudního poplatku, zaplaceného ve výši 2 392 Kč, sníženého o 20%, nejméně o 1 000 Kč, tedy ve výši 1 392 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Praha 31. března 2020

Mgr. Jana Stejskalová
samosoudkyně